I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Kummer 1. Stockholm, Januari 1945.

DE SPANSKA SYNDIKALISTERNA I FRANKRIKE SAMMANSLUTNA I EN STOR ORGANISATION.

UTGE TRE TIDNINGAR I FRANKRIKE.

(I.A.A.) Vi ha i dagarna erhållit en första rapport från de spanska syndikalister som befinna sig i Frankrike och om dess arbete därstädes. Rapportens innehåll var överraskande. Väl visste vi att de spanska kamraterna bedrevo sitt organisationsarbete i Frankrike men att det var så omfattande hade vi ej tänkt oss. Detta särskilt med hänsyn till de svårigheter som förelegat för dem i Frankrike. Här nedan skola vi återge ett avsnitt av denna intressanta rapport.

Här i Frankrike äro vi sedan flera år tillbaka sammanslutna i en gemensam organisation. Under denna tid ha vi haft inte mindre än 10 landsomfattande konferenser, den senaste mellan den 8 och 13 oktober och hade karaktären av en stor kongress. Vår organisation arbetar på grundvalen av 12 anslutna regionalfederationer. Den utger tre tidningar - Solidaridad Obrera i Paris, C.N.T. i Toulouse och Exilio i Cantal - den sistnämnda således i den franska motståndsrörelsens centrum. Förnärvarande omsluter vi genom våra regionalfederationer cirka 20.000 spanska kamrater och dessa utveckla under sitt arbete för rörelsen en stor entusiasm i alla avseenden.

Vi ha tillsammans med andra grupper bildat en Alianza Democratica Espanola vilken dock vid sitt första sammanträde ändrade sitt namn till Junta Espanola de Liberacion - Befrielsejunta -.(Ej att förväxla med den s.k. kommunisternas spökjunta.)Befrielsejuntan är en sammanslutning av alla antifascistiska organisationer och partier, med undantag av Comorreras vänner. (Comorreras var på sin tid kommunisternas ledare i Katalonien, Spanien.)

Så långt rapporten från Frankrike, men från annat håll ha vi fått bekräftelse på att de spanska syndikalisterna kämpade tillsammans med den franska motståndsrörelsen i Paris, Marseille, Cantal, Bretagne, Grenoble och i Pyrenéerna. De spanska syndikalisterna ha vetat sin plikt i kampen mot nazismen. Lidelsen för friheten enade människorna utöver gränserna och alla politiska skiljelinjer.

x x x

A R G E N T I N A

(I.A.A.) I Argentina härskar som bekant diktatur och är F.O.R.A., den syndikalistiska organisationen därstädes förbjuden. Att densamma fortsätter sitt arbete illegalt veta vi, men meddelandena därifrån äro mycket få. I den anarkistiska tidningen Tierra y Libertad i Mexico för den 10 oktober 1944 finna vi införd en korrespondens från en argentinsk kamrat ur vilken korrespondens vi återge följande:

Vi är den enda rörelse sdm intager en klar och ren position mot den rådande diktaturen. Redan innan överste Perón grep makten och införde diktaturen förklarade vi att det var en pronazistisk rörelse han stod i spetsen för, Perón förnekar det inte själv heller. Våra fackföreningar äro de enda som inte underkastat sig och fast deras lokaler nu äro stängda av polisen, hålla de fast vid samma idealitet och moral som alltid. De andra applådera diktaturen vars politik kan kasta landet i krig. Vi leva i en fullständig upprustningsfeber som liknar Italiens och Tysklands förutvarande tillstånd och man använder sig av samma, eller ännu större demagogi än där. Överallt där det är möjligt fabriceras det vapen och kaserner byggas i mängd. Nästan alla av provinsernas guvernörer som tillsatts av den diktatoriska centralregeringen är aktiva militärer. Tidningarna som stå under diktaturen få endast applådera den rådande diktaturen och dess politik.

Från de politiska rörelsernas sida förmärks ingen reaktion mot utvecklingen. Det enda de göra är att sända någon ledare till Montevideo, Uruguay och tala därifrån mot den argentinska diktaturen. Vad de gula fackföreningarna beträffa, så uppföra de sig som de prostituerade göra: de hycka kärlek till diktaturregeringen mot kontant betalning.

Överste Perón regerar med hjälp av polisen och under permanent belägringstillstånd. Och de kapitalistiska industriföretagarna stöder honom. Sanningen är helt enkelt den, att man vill organisera hela

landet som en enda kasern. Bröd för folket? Ja, en liten smula - men tänka får folket inte. Det får inte se, utan skall endast applådera, bedja och tänka på gud.

När Förenta staternas kritiska not nyss kom till diktaturregeringen, tvang polisen de gula fackföreningarna att genomföra demonstrationer för regeringen och att sända hyllningstelegram till densamma. Samtidigt bombarderades med sten, under polisens ögon, tidningarna La Prensa, La Nacion, Critica och Tribuna i Rosario därför att de inte instämde i hyllningsskränet för regeringen.

Men trots allt detta tro vi att det argentinska folket så småningom kommer att inse vart diktaturpolitiken kommer att leda och resa motståndet mot detsamma.

x x x

EN VIKTIG SYNDIKALISTISK KONFERENS I NORD-AFRIKA.

(I.A.A.) De spanksa syndikalisterna i Nord-Afrika ha hållit sin andra konferens. Densamma hölls i Alger under dagarna den 1 - 10 oktober och de första rapporterna därom ha i dagarna sluppit igenom den franska och den engelska censuren.

De spanska syndikalisternas sammanslutning i Nord-Afrika består av lokalorganisationer på så gott som samtliga betydande platser i Tunis, Alger och Marocko. Två tidningar utges, en i Alger och en i Oran.

Vid konferensens början antogs ett uttalande vari överbringades en hälsning till fascismens offer, till kamraterna i Spanien samt till alla människor som ännu lever i av fascismen dominerande länder. Även beslöts att genom den syndikalistiska Internationalen - IAA - sända sin solidariska hälsning till alla länders revolutionära syndikalister.

I rapporten framhålles att en av konferensens huvudfrågor var att revidera och analysera vår hållning sedan förra konferensen tills i dag. Det konstaterades därvid att förra konferensens beslut har blivit genomförda. Det fastslogs även att de lokala organisationerna och dess medlemmar ha gjort sin plikt. Denna etapp av vår verksamhet godkändes således.

Konferensens dagordning var omfattande och förorsakade

mycket arbete och dess beslut är vägledande för den kommande etappen. Resolutionerna fastslå alla uppgifter så, att varje medveten medlem vet vad han har att göra för rörelsen i sin helhet.

Klara beslut har fattats i alla avseenden, i organisationsfrågorna, om orientering och kamp, rörelsens struktur, inre frågor, utvidgandet av förbindelserna utåt, planer för undervisning och uppfostran, propagandans organisation, utbyggandet av tidningen Solidaridad Obrera i Alger, utbyggandet av solidaritetsfonden, förbindelse med och hjälp för Spanien, förbindelserna med de olika politiska riktningarna, vår ställning till det spanska problemet, internationell arbetarrörelse etc. Med hänsyn till den spanska och den internationella arbetarrörelsens framtid antogs viktiga beslut.

På konferensen upplästes följande hälsning från den syndikalistiska Internationalen:

Till den spanska frihetliga rörelsens konferens i Nord-Afrika.

Kamrater,

Den spanska frihetliga rörelsens utpost i Nord-Afrika hälsas hjärtligt. Vi uttala den varma förhoppningen att eder konferens i enighetens tecken skall kunna draga upp riktlinjerna för den kommande verksamheten för våra gemensamma idéers förverkligande. Vi förvänta även att den tid snart skall stunda då mänskligheten förbannelse, nazismen, skall slås till marken och krossas. Detta kommer utan tvivel att medföra att frihetliga vindar även komma att göra sig gällande i Spanien och sopa undan Francos bödelsvälde därstädes. Ni ha då möjligheter att i själva Spanien fortsätta den socialt nydanande verksamhet som påbörjades den 19 juli 1936.

En viktig sak få vi dock aldrig glömma. Och det är att internationell solidaritet och förtroendefullt samarbete folken emellan ständigt måste vara ledstjärnan för arbetarnas frihetssträvanden under kommande tider. Låt oss därför med gemensamma krafter åter bygga upp vår frihetliga rörelse både i Spanien och annorstä-

des. Vi förvänta att eder konferens sätter in hela sin kraft därför.

Leve den frihetliga rörelsen! Leve C.N.T.! Leve I.A.A.!

För:

Internationella Arbetarassociationen-IAA

John Andersson

Hälsningen mottogs av allt att döma med entusiasm av konferensens deltagare. Rapporten till I.A.A.:s sekretariat säger därom:

" Vid konferensens näst sista dag anlände eder rapport och hälsning. Vi avbröto diskussionen och upplästе dem för konferensens deltagare. Intrycket var grandiost. Stämningen som grep alla när de hörde I.A.A.:s, vår älskade internationals röst, går inte att beskriva. Konferensen beslöt enhälligt att svara eder kollektivt och tillägna er som svar konferensens slutdeklaration."

I övrigt framhålles i rapporten om konferensen att den revolutionära syndikalismens principer ha ännu en gång blivit ratificerade som grundvalar för vårt arbete. Enhetligheten i besluten fastslås ånyo samt konstateras att " ombuden hälsade varandra som bröder vid konferensens början samt tog avsked från varandra som bröder."

Vi återkomma när vi fått konferensens resolutioner.

x x x

DEN FRANSKA MOTSTÅNDSRÖRELSEN.

(I.A.A.) Commission Socialiste Internationale - Internationella Socialistiska Kommissionen - meddelar i sin från Mexico utgivna presstjänst några detaljer om de franska motståndsrörelserna och deras tidningar, varav följande återges:

Front National - Nationella Fronten - där kommunisterna dominera.

Mouvement Unifié de Résistance - Förenade Motståndsrörelsen - där socialister och fackföreningskrafter äro förhärskande.

Dessutom finnes en del mindre organisationer som Les Groupes de Rèsistance de la Règion Parisienne - Parisregionens Motståndsgrupper, France- Tireurs (Partisaner) och Combat (Kamp).

Därtill kommma nedanstående två utpräglat proletära och

revolutionärt inställda rörelser.

Libèrer et Fédérer - Befria och Federera - som är syndikalistisk - revolutionär, och har en tidning med samma namn samt gruppen L' Insurgent - Rebellen - omkring en tidning av samma namn i Lyon, där den vänstersocialistiska Pivert - riktningen dominerar.

x x x

CIPRIANO MERA LEVER.

(I.A.A.) För ett år sedan meddelade vi att en av C.N.T.:s kända krafter, byggnadsarbetaren Cipriano Mera, avrättats i Spanien på grund av sina insatser under det spanska inbördeskriget. Vi kunna nu lämna den glädjande upplysningen att Mera lever, men sitter inspärrad i Francos fängelser.

När de fascistiska generalerna gjorde sitt uppror under juli månad 1936 satt Mera fängslad i Madrid, dömd för sitt deltagande i byggnadsarbetarnas revolutionära strejk i Madrid det året. När kampen mot generalerna började, tvangs dock regeringen av arbetarmassorna att frige Mera vilken genast kastade sig in i striderna.

Det var under sitt deltagande i dessa strider som byggnadsarbetaren Mera blev internationellt känd. I spetsen för C.N.T.:s formationer kämpade han för Madrids försvar. Särskilt känd blev Mera från striderna i Guadalajara där Mussolinis importerade svartskjortor led ett förintande militärt nederlag. Det var folkarméns 14:de division, under befäl av Mera som den 19 mars 1937, sedan italienarna hade slagits, tågade in i Brihuega. Under denna tid utnämndes Mera till överste i folkarmén.

Efter sammanbrottet lyckades han komma över till Nord-Afrika där han dock kastades i koncentrationsläger av det " demokratiska" Frankrike. General Noués som då var generalguvernör för franska Marocko utlämnade honom år 1942 till Francos Spanien där han sedermera blev dömd till döden. Allt talade även för att han blev avrättad. Så blev dock inte förhållandet utan har han tydligen i något sammanhang blivit benådad från dödsstraffet, men hålles fortfarande fängslad.

Redan för någon månad sedan meddelades över Argentina, att Mera inte arkebuserats utan " benådats" till 30 års straffarbete. Även från de spanska kamraterna i London förelåg ett liknande meddelande, men då dessa meddelanden voro hållna i ganska vag form vågade vi ej

lita på dem.

Nu bekräftar emellertid de spanska syndikalisternas tidning i Alger, Solidaridad Obrera, att Mera lever. Tidningen säger sig ha erhållit direkt från Spanien rapport därom. Tidningen framhåller att han trots fängelsevistelsen är obruten och god kamrat som alltid. Man beundrar och älskar honom i hela Spanien som ärlighetens förkroppsligande. Tidningen framhåller vidare att kommunisterna spred under någon tid alla möjliga lögnaktiga rykten om honom och firade den falska nyheten om Meras död som en fest.

Vi hoppas att Mera snart är fri och med oss i kampen. Det kommer att ske samtidigt med Francos fall.

x x x

U. N. R.R.A.

(I.A.A.) United Nations Relief and Rehabilitation Administration - U.N.R.R.A. - är som bekant en av de förenade nationerna uppbyggd organisation för det internationella hjälparbetet och för de av kriget härjade ländernas återuppbyggande. De förenade nationerna ha ställt tusentals milj. dollars till denna organisations förfogande och har dess säte förlagts till Förenta staterna och som dess chef har utsetts guvernören och bankiren Herbert Lehman.

U.N.R.R.A. har blivit en stor penningslukande byråkratisk institution och enligt uppgifter som förelåg på U.N.R.R.A.:s andra konferens i Montreal under september och oktober månader 1944 uppgick organisationens centrala funktionärslöner till cirka 220.000 dollars i månaden. Därtill kommer lönerna till den mängd funktionärer som äro placerade inom de olika länderna. Endast i Kairo har U.N.R.R.A cirka 600 funktionärer placerade för upptagande av verksamheten i Främre Asien och på Balkan.

Denna organisations huvudsakligaste uppgift var ju att hjälpa genom kriget nödlidande folk, men har det så småningom utvecklats till ett organ för vissa maktpolitiska och imperialistiska intressen. Nyss angreps exempelvis U.N.R.R.A. i det engelska parlamentet varvid det påstods att U.N.R.R.A. användes som täckmantel för kommersiella syften och som ett politiskt organ för att påtvinga de " befriade" länderna ett visst politiskt system.

Hjälpen skall ordnas av U.N.R.R.A.:s egna institutioner,

ej av de befriade folken själva. Detta förhållande har utnyttjats för att tvinga igenom ett visst politiskt system i dessa länder. Om man inte böjer sig så lämnas ingen hjälp.

Det jugoslaviska nationalutskottet har exempelvis kräft att U.N.R.R.A. - hjälpens fördelning skall handhas av jugoslawerna själva. Men detta har avböjts, då meningen är att en engelsk - amerikansk militärgrupp skall verkställa denna fördelning i samband med U.N.R.R.A:s tjänsteman i Kairo. Samma förhållanden gör sig gällande när det gäller hjälpen åt andra folk.

U.N.R.R.A. är således ett nödvändigt hjälporgan för nödlidande folk, men samtidigt organ med vars hjälp man vill söka förhindra att vissa radikala riktningar kommer att göra sig gällande inom länderna.

x x x

N Y H E T E R FRÅN S P A N I E N .

(I.A.A.) Tidningen Solidaridad Obrera i Alger lämnar några intressanta fakta angående förhållandena i Spanien i sitt senast till I.A.A.:s sekretariat anlända nummer. En kapten i spanska republikanska armén, Casqet, och framträdande medlem av C.N.T., har anlänt till Afrika, efter äventyrliga upplevelser i Spanien. Han berättar för tidningen bland annat:

Lönerna i Spanien äro mycket dåliga. I Madrid betalas det för vanligt arbete 9 á 11 pesetas om dagen, för kvalificerat sådant 12 á 15 pesetas om dagen. Utan att överdriva kan man säga att en familj av 5 personer, som inskränker sig till det mest nödvändiga, behöver 50 á 60 pesetas om dagen för att kunna leva någorlunda ordentligt. Den största nöden existerar i Centrum, Levanten och Andalusien.

Casquet lämnar en del sensationella meddelanden om Franco-regimen och en del av prästerna. Han påstår att cirka 5.000 präster redan äro arkebuserade, de flesta av dem tillhörde den baskiska autonoma rörelsen, vilken under inbördeskriget kämpade mot Franco. I Madrids fängelser sitter förnärvarande ett 30-tal präster, de flesta av dem dömda till 30 år.

Republikanarna börja röra på sig. De äro eniga och aktiva. Bland socialisterna ha förekommit några inre konflikter, vilka emellertid inte fick någon återverkan på rörelsens verksamhet utåt. Det rörde sig om vissa motsättningar mellan gamla och unga medlemmar. Kommunisterna

äro disciplinerade som alltid, men deras verksamhet är utan framgång och katastrofal för dem själva. Inte ens högerelementen, som söka rädda sig från undergång, vill längre tillhöra dem. Det spanska folket sätter hela sin förhoppning till alliansen C.N.T.- U.G.T.

x x x

INTERNATIONELL C.N.T. - KONFERENS.

(I.A.A.) C.N.T.:s medlemmar äro spridda lite varstädes. Inom en rad av länder ha de upprättat organisationer. I England, Förenta staterna, Mexico, Sydamerika, Frankrike och Nord- Afrika. Dessa organisationer planera nu en gemensam konferens, varvid man hoppas att ombud skall möta även från själva Spanien.

De spanska syndikalisterna ha således ej släppt taget. De förbereda sig för den kamp och de uppgifter de ha att företaga i Spanien.

---oooOooo---

I.A.A. PRESSTJÄNST

INTERNATIONELLA ARBETAR-ASSOCIATIONEN

ADRESSER:
I.A.A:s generalsekreterare: John Andersson, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge
Penningförsändelser adresseras till: Internationella Arbetar-Associationen - I.A.A. - Postgiro 155636, Box 415, STOCKHOLM 1, Sverge

UTGIVNING:
Presstjänst utkommer minst en gång per månad och på följande språk:
Spanska, franska, svenska, tyska och engelska
Artiklar från Presstjänst få återgivas med angivande av källan

Nummer 2. Stockholm 1 Februari 1945.

DEN REFORMISTISKA LANDSORGANISATIONEN I MEXIKO RAMLAR SÖNDER.

En del av dess medlemmar orientera sig åt syndikalismen.

(I.A.A.) Den mexikanska fackföreningsrörelsen företer förnärvarande en bild av stort virrvarr. En hel del landsomfattande organisationer finnes, vilka var och en med sina metoder söker att vinna arbetarna som medlemmar. En del av organisationerna äro syndikalistiskt orienterade och har även haft en del förbindelser med den syndikalistiska internationalen. Några av organisationerna ha till och med regelrätt beslutat ansluta sig till I.A.A.

Impulsen till bildandet av fackliga organisationer var den segerrika folkrevolutionen mot Mexikos mångåriga diktator Porfirio Diaz, wilken revolution började år 1910.

År 1912 bildade industriarbetarna i Tampico Casa del Obrera (Arbetarnas hus). Det var en organisation med ett utpräglat revolutionärt program. Liknande organisationer bildades omedelbart därefter på en mängd andra platser. Under president Huertas regeringsperiod sökte man undertrycka organisationen. En del av de drivande krafterna mördades och organisationens lokaler stängdes. Rörelsen kunde dock ej fullständigt undertryckas. Organisationsarbetet fortsattes.

År 1918 bildades Confederacion Regional Obrera Mexicana - C.R.O.M. Denna organisation existerar ännu i dag. Den var från början en reformistiskt betonad facklig landsorganisation, men med många revolutionärt syndikalistiskt orienterade grupper.

När C.R.O.M. planerade organisationens inkopplande i statsapparaten framkallade detta en brytning och den 19 december 1921 bildades Confederacion General de Trabajadores - C.G.T. - vilken organisation erkände den revolutionära syndikalismens principer. När C.G.T. år 1923 anslöt sig till den syndikalistiska internationalen räknade den över 100.000 medlemmar.

Fram till år 1935 voro C.G.T.:s förbindelser med den syndikalistiska internationalen - I.A.A. - synnerligen intima. Sedan dess och fram till år 1943 voro dock förbindelserna avbrutna. Den egentliga orsaken därtill är svår att avgöra, men torde delvis ha berott på vissa motsättningar inom organisationen själv. Därtill kom det hårda motstånd som C.G.T. från skilda håll mötte, inte minst från de statliga institutionerna. I slutet av år 1943 erhöll IAA:s sekretariat en skrivelse från C.G.T., vari denna förklarade att beslut fattats att återknyta C.G.T.:s förbindelser med I.A.A. I skrivelsen framhölls vidare, att de med tillfredsställelse återupptager förbindelsen och att genom I.A.A. få knyta solidariska band med övriga organisationer i världen, som liksom C.G.T. kämpa för den internationella arbetarklassens fullständiga befrielse. Sedan dess har I.A.A.:s sekretariat sänt en hel del informationer till C.G.T., men några meddelanden därifrån ha inte vidare kommit. C.G.T. existerar i varje fall.

Bland andra syndikalistiskt orienterade organisationer kan nämnas Asociacion Mexicana del Trabajo - A.M.T. - vilken organisation bildades år 1941. På sin konstituerande kongress beslöts anslutning till I.A.A. Denna organisation har dock inte haft någon skriftlig förbindelse med I.A.A. på länge. Sedan ha vi en annan liten grupp, lantmännens och arbetarnas kulturgrupp i Ensenada, vilken under augusti månad 1943 beslöt ansluta sig till I.A.A. och har sedan dess haft ständig förbindelse med internationalen.

Under februari månad 1936 bildades Confederacion de Trabajadores Mexicana - C.T.M. Den är den förnärvarande största fackföreningsorganisationen i landet. Officiellt är den partipolitiskt neutral, men deras ledare äro mer eller mindre kommunistiskt inställda. En av dess främsta krafter är den internationellt kände

fackföreningsmannen Lombardo Toledano. Denne är förövrigt nu sekreterare för den reformistiska latinamerikanska arbetarfederationen.

Enligt en rapport som vi nyss erhöll från Mexiko omtalas att C.T.M. ett tag såg ut att bliva den stora dominerande organisationen i Mexiko, men har densamma under årens lopp visat tendenser att sönderfalla. I rapporten framhålles att C.T.M.:s höjdpunkt nåddes år 1940. Nära 75 % av landets fackliga organisationer tillhörde densamma. Den gick kraftigt framåt, särskilt gällde det metallarbetarnas och gruvarbetarnas till C.T.M. anslutna organisationer. Organisationen hade ävenledes ett stort politiskt inflytande. Den kontrollerade alla arbetarnas representanter i parlamentet. Flera delstatsregeringar kontrollerades ävenledes av organisationen. C.T.M. stod även i spetsen för den aktion som under sin tid förde fram till arbetarförvaltningen av Mexikos järnvägar. Denna blev emellertid ett fiasko då organisationen och dess ledare inte var situationen vuxen.

Den tid som nu följde medförde, enligt rapporten, organisationens förfall. Orsaken därtill anges ytterst vara ledarnas korruption och förräderi.

På C.T.M.:s kongress 1941 försökte en del anslutna organisationer att sopa bort de gamla ledarna från sina poster och få dit nya män. Försöket misslyckades emellertid och detta medförde att 77 syndikat i Mexikos huvudstad lämnade C.T.M. samt bildade en ny organisation Federacion Sindicalista Revolucionaria de Obreros y Campesinos. Det var en organisation som i viss utsträckning var syndikalistiskt orienterad. Den omfattade dock i huvudsak endast en del organisationer i landets huvudstad och trakterna däromkring.

År 1942 lämnade mer än hälften av C.T.M.:s organisationer i Veracruz densamma. Förra året under april månad höll CTM:s nationalråd ett möte. Å detta sönderföll rådet i två grupper, vilka vardera höllo sina egna möten. En av grupperna bildade ett s.k. C.T.M.:s förnyelseblock och i ett uttalande utlovade de en ny kongress där organisationens nuvarande ledare skall uteslutas. Splittringen av organisationen fortsätter och C.T.M. håller nu på att falla sönder, slutar rapporten.

Den organisation som bildades år 1941 av de 77 syndikaten i Mexikos huvudstad har nu blivit landsomfattande under namn av Confederacion Proletaria Nacional - C.P.N. Denna organisation som är syndikalistiskt orienterad söker nu samla de grupper som lämnat C.T.M. En av sekreterarna inom densamma är Enrique Rangel. Det är en av de gamla syndikalistiska krafterna i Mexico. Rangel deltog förövrigt på den syndikalistiska kontinentalamerikanska kongressen i Buenos Aires år 1929, som representant för C.G.T. i Mexico.

Det är att hoppas att denna organisation knyter fasta förbindelser med I.A.A. och därmed med de syndikalistiska organisationerna i andra länder.

Vid sidan av de nämnda organisationerna finnes dessutom en del andra arbetarorganisationer i Mexiko som inte äro anslutna till någon centralorganisation. En sådan är lantarbetarnas stora landsomfattande organisation: Confederacion de Campesinos Mexicanos. Det finnes dessutom en del fristående industriförbund såsom elektrikernas federation, oljearbetarefederationen och järnvägsmannaförbundet.

Situationen i Mexico är nu sådan att en konsolidering av de syndikalistiska krafterna är nödvändig. Dessa böra inte längre stå söndrade i flera mot varandra konkurrerande organisationer. De böra förenas och alla goda revolutionära krafter måste vara behjälpliga därmed. I den mån I.A.A. och dess sekretariat har möjlighet att understödja ansträngningarna för ett samgående skall även så ske.

J. A - n.

x x x

VILKEN VÄG MÅSTE MEXIKOS ARBETARRÖRELSE GÅ?

Av Enrique Rangel,
Sekreterare i Confederacion Proletaria Nacional, Mexiko.

(I.A.A.) De internationella händelser som stå i samband med världskriget ställer den mexikanska arbetarrörelsen inför följande fakta som den måste taga ståndpunkt till:

1. I samma tempo som de totalitära regeringarnas nederlag kommer närmare, utvecklar sig hos de allierade makterna två skarpt utpräglade politisk-sociala tendenser, den av Förenta staterna och England försvarade demokratin och proletariatets diktatur, förordad av Sovjetunionen.
2. Samtidigt som Sovjetunionen gör stora ansträngningar för att vinna central- och sydamerikanska stater för sitt system, försöker även Förenta staterna att få inflytande i samma länder men under bevarande av deras gamla politiska struktur.
3. I Amerika är Mexiko på grund av sitt folks karaktär och sitt grannskap med " nordens jätte", samt på grund av sin vänskap till de övriga latinamerikanska folken kallat att bli ledande kraft för den ena eller den andra tendensen.
4. Nazismens nederlag skaffar större inflytande för de framstegsvänliga elementen i varje land och därför kan arbetarnas organisationer i denna situation inte stanna i rollen av passiva åskådare, utan de kan om de vilja bli avgörande faktorer.

Vilken väg skall då den mexikanska arbetarrörelsen gå? Skola vi med sympati betrakta Förenta staternas politik? Eller skola vi kasta oss i armarna på den s.k. proletariatets diktatur och göra gemensam sak med denna riktnings ärliga och mindre ärliga förkämpar och sympatisörer? Ja, det är ett spörsmål som vi stå inför och måste besvara.

Vi vilja inte påstå att vi i dag stå inför den sociala revolutionen, och inte heller att vi, efter fascismens tillintetgörande, under alla omständigheter skola genomföra ett nytt politiskt system; men vår linje av i dag står i samband med morgondagens, och om vi vill eller ej så står vi inför en vägkorsning som är avgörande för Mexikos framtid. Vi syfta inte härmed på bankernas, handelns och industrins framtid, utan något mera, nämligen vårt folks, vår historias och vårt livs framtid.

Lyckligtvis ha våra erfarenheter, inte bara våra studier, lärt oss vilket värde som de olika ekonomiska och juridiskt-politiska formerna representerar i folkens samtida historia: den kapitalistiska demokratin, fascismen och proletariatets diktatur. Det är inte nödvändigt att i detta sammanhang tala om fascismen, den är en förkastlig lära som hela världen avböjer, och detta så energiskt att man var beredd att betala ett pris i människoliv som överträffar allt vad historien skådat, i stället för att tolerera den.

Den traditionella demokratin, sådan den represen-teras av Förenta staterna och England, är endast en demokrati till formen. De kapitalistiska intressena är där en större makt än den som representeras av folkets vilja. Denna demokrati kan inte omfat-tas av proletariatet. Mexikos folk har under gångna tider, i demo-kratins tecken, lidit nöd och haft erfarenhet av förfalskade röst-system. Under den kapitalistiska demokratins system har det funnits massor av arbetslösa och av rika parasiter, svältande och privile-gierade klasser, förslavade människor och stora magnater, kapita-lister och regerande, vilka oftast varit oförskämdare än vilken kejsare som helst. Detta tingens tillstånd kan inte intressera ar-betarklasen. Detta system kommer ständigt att på nytt framkalla hat och våld.

Men även proletariatets diktatur innebär stora nack-delar. Sovjetunionen, detta systems klassiska land, har många miss-tag att rätta till. Det rör sig om ett helt nytt system, som fram-föralltt bjuder på följande två problem. För det första medför dik-taturen stora hinder för friheten, för det andra innebär systemets radikala genomförande psykologiska och politiska faror för folket som, om de icke beaktas, måste medföra systemets bankrutt. Franska revolutionen av 1793 är ett värdefullt exempel, och den ryska av år 1917 förefaller, även om den inte misslyckas, knappast eftersträvans-värd.

När tsaren var förintad, Kerensky besegrad och Wrangel övervunnen, kom bolsjevikpartiet till makten. Denna poli-tiska makt undanträngde folkets makt. I stället för att överlämna hela makten till de ekonomiska organisationerna övergick densamma

till det politiska partiet, varigenom revolutionen kvävdes under förevändningen att stabilisera den. Man lade mindre vikt på att bekämpa reaktionens krafter, än att slå ned Maknos väpnade grupper, vilka hade varit de första i kampen mot tsarismen och som i Sydryssland stred för att upprätta socialt mycket framskridna nya livsformer. Man massakrerade Kronstadts matroser, oktoberrevolutionens avantgarde, som ville gå längre än till " proletariatets diktatur".

Detta är historiska fakta och det vore tragiskt om de upprepade sig i något annat folks historia. Sovjetunionen har redan trots sitt nya system och sin socialistiska teori, begått så stora orättvisor, till och med förintande av mycket framstegsbetonade rörelser, varför vi måste fråga oss vad det nu skall bli av detta land. När det under den ryska militarismens inflytande, denna militarism som beundras av de flesta, skall vidare utveckla " proletariatets diktatur"? Och hur skall Mexiko kunna leva under dessa marxistiska teoretikers ledning, dessa som endast strävar efter att bli pampar och ledare.

Mexiko har sin egen historia. Den mexikanska revolutionens innebörd kommer icke till uttryck i den mexikanska statens officiella slagord, " varaktig rösträtt men inget återval" vilken paroll proklamerades av Francisco Madera. Revolutionens innebörd är tvärtom folkmassornas kamp mot de sociala orättvisorna som förkroppsligades av Porfirio Diaz diktatur. Därför ropade folket efter " jord och frihet" genom Ricardo Flores Magons mun och genom sydstaternas revolutionärer. Därför tillkom de revolutionära striderna i nord- och sydstaterna, det var strider mot varje slag av diktatur och tyranni och mot den privata egendomsrätten.

Detta var vår revolutions mening, detta var oavhängighetskrigets konsekvens. Denna revolutionära kamp, förde med sig den så kallade " Reformens " nya lagar, och här kommer ett helt program av social befrielse till uttryck. Revolutionen öppnade en framkomlig väg. Vi kunna gå vidare på den vägen, vi behöver inte efterapa andras metoder eller övertaga andras slagord. Lika lite behöva vi böja oss för vår norra granne.

Med detta vill vi inte mana den mexikanska arbetar-

rörelsen till ett ställningstagande mot kommunismen som sådan och ännu mindre försvara de kapitalistiska regeringarna. Detta skulle gå emot vår övertygelse och strida mot proletariatets historiska mission. Vad vi vill är att Mexikos arbetarorganisationer skola upphöra att endast vara statister vid försöken att lösa landets problem och att de skola få klart för sig sitt historiska ansvar och gå till aktion i enlighet med stundens bud.

Den mexikanska arbetarrörelsen och dess ledande krafter måste taga avstånd från både de här ovan skildrade tendenserna, den gamla demokratins system såväl som diktaturens. I stället för att gå in för detta gäller det att kämpa för en revolutionär demokrati, och detta betyder genomförandet av den mexikanska revolutionens krav till varje pris. Alltså, att kämpa för en sann social princip, för en absolut anständig administration, mot den politiska korruptionen, för alla förnyelsesträvandens genombrott. Vi måste genomföra vår revolution, leva för densamma, jaga bort dess profitörer, d.v.s. yrkespolitiker och auktoritära ledare, demagoger och banditer. Revolutionen måste bli verklighet och vi måste nå fram till befrielsens höjdpunkt.

Av den kapitalistiska demokratin såväl som av proletariatets diktatur skola vi emellertid övertaga allt som är bra, men förkasta allt som är dåligt, i stället för att slaviskt acceptera Förenta staternas önskningar eller blint följa det sovjetryska exemplet. Revolutionen måste marschera framåt, för att av Mexikos folk göra en framstegsvänlig och solidariskt enad nation som bygger upp en regim av sann social rättvisa.

Stora förändringar stå på dagordningen, det gäller att taga ställning. De kapitalistiska intressena få inte överleva och intet offer är för stort i kampen. Studiet och kampen äro våra vapen, som arbetarklassen måste använda mot dem som ställer sig i dess väg och i kampen mot de gamla intressena och odugliga män. Mot dumhet och perversitet, mot demagogi och förräderi, detta gäller striden.

Det mexikanska arbetslivets nerv, proletariatet, är kallat att samarbeta för att den mexikanska nationen uppstår och att det verkliga folket befriar sig, ekonomiskt såväl som politiskt.

Mexiko har såsom alla andra jordens länder, rätt därtill efter att ha givit så mycket blod på frihetens slagfält.

---oooOooo---